

Септ.

Цър. вѣстникъ

излиза всѣка седмица
приложението четири
пата въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложението
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ**СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ**

Единъ брой 5 стотинки

Анонсите е годи-
шенъ и
всѣкога прѣдлагатъ

Всѣко, относяще се до
вѣстника се напраща
до администрацията на
Църковенъ вѣстникъ
въ гр. София.

За обявления се плащъ
за първи пата до 20 ст.,
на редъ съ гармондъ,
за всѣки повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
приематъ — ржкописи
на седмичното издание
не се повърщатъ

За знание

Додѣто трае войната, „Църковенъ вѣстникъ“ ще излиза на четири страници два пжти въ седмицата, като ще дѣржи четци въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой извѣстно число екземпляри на митрополититъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаванитъ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддръжката на бѣднитъ прѣзъ време на войната.

Отъ Администрацията.

Състрадание и милостъ.

Войната наложи на всички български семейства тежки и непрѣжалими жертви. Тя постави всички и прѣдъ една страшна и мжчителна неизвѣстность. Всѣка къща днесъ е лишена отъ свѣтлината и радостта си. Съ сълзи сж откжснали отъ сърдце си баща и майка — сина си, жени — мжжетъ си, дѣца — бащитъ си, всички — милитъ и близкитъ си. Свещенното дѣло на великата ни борба вдѣхна изумителната християнска готовность — веѣки да сложи всичко прѣдъ олтаря на отечеството. Но заедно съ това всички тръваха и оставаха съ горчивото съзнание на неизвѣстностьта и съ потайнитъ тж-

ги и мжчения за сждбата на милитъ си. Тжгитъ и бѣдитъ ставатъ за мнозина толкова по-мжчителни и горчиви, че оставятъ жени и дѣца, близки и роднини безъ закрилата си, безъ помощта си — и не рѣдко безъ най-необходимото и насжщното. И всички тия развълнувани души на отечеството ни, всички тжги, скърби и страдания се сливатъ и въздигатъ въ единъ топликъ, въ единъ свѣтълъ лжчъ, — въ молитвената въздишка къмъ небесния Баща за — милостъ, за закрила и опазна на чадо, баща и братъ, за запаза и закрила на изоставени безъ помощъ и подкрѣпа дѣца, жени и майки.

Послѣдния надежда и прибѣжище на българския войникъ, нашъ синъ, баща или братъ, отъ смъртѣта и смъртнитъ страдания — е едничката милостъ на Бога. Едничко упование на българскитъ майки, жени, сестри и близки, за да видятъ отново милитъ си е упованието въ милостъта на Бога.

Божия милостъ — ето едничката спасителна звѣзда, която въ молитвенъ шепотъ виждатъ и войникътъ на бойното поле и близкитъ му въ потайнитъ си тжги и надежди за него.

Воюващиятъ братъ изпълва своя най-висшъ дългъ, като излага или слага живота си за ближния. Вънецѣтъ за тоя великъ подвигъ е готовъ и не ще повѣхне ни прѣдъ прѣстола на Бога, ни прѣдъ прѣстола на отечеството...

Оставатъ изпълненитъ съ тжгата на неизвѣстностьта и съ надеждата за милостъ негови близки. Ще чуе ли Богъ тѣхнитъ молби, смѣсени съ сълзи и тревоги? Ще получатъ ли тѣ Божията милувка и ще имъ върне ли Той отъ полето на смъртѣта баща, мжжъ, синъ и братъ здрави или живи? Ще огрѣе ли Той

отново дома имъ съ свѣтлината на живота имъ и ще ги стопли ли съ огъня на сърдцето имъ? Ще почувствуватъ ли тѣ пакъ блаженството на неосиротялъ домъ, на непочерняло семейство? „Блаженни сж милостивитъ, защото тѣ ще бждатъ помилвани!“

Може би, като никой другъ пжтъ, сега показаната чиста, добросърдечна милостъ, милостъ къмъ хилядитъ бѣдни и изоставени български семейства, къмъ гладуващитъ и треперящитъ майки и дѣца, къмъ лишенитъ отъ братска помощъ и милувка наши братия и сестри въ Христа — ще ни върнатъ прѣжното блаженство, ще ни дадатъ сладката Божия милувка, ще отблѣснатъ косата на смъртѣта отъ бащата, сина и братията ни...

„Блажени сж милостивитъ, защото тѣ ще бждитъ помилвани.“

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Книжнина.

Д. Мишевъ.

Случайни драски**Първата пура**

(Разказъ).

Бѣше 26 септември вечеръта.

Г-жа Ленкова бѣ въ трапезарията съ двѣтъ си по-малки дѣца — Невѣнка, ученичка въ шести класъ на гимназията, и Славчо, ученикъ въ втори класъ на прогимназията. Лицето ѝ бѣ мрачно, погледѣтъ тжженъ и разсѣянъ. Нѣщо ставаше въ душата ѝ. Буря нѣкаква бушуваше въ нея. Изглеждаше угрижена, печална и плаха Унесена въ онова, което ставаше въдушата и, тя отъ време на време поглеждаше несъзнателно стѣнния часовникъ. Струваше ѝ се, че стрѣлкитъ на часовника

вървятъ бавно и че часоветъ сж година. Тя чакаше сина си Милко, псд-ручикъ, който часътъ на 12^{1/2} щѣше да замине съ полка си за границата въ Тракия. Милко бѣ най-големото ѝ дѣте. Слѣдъ вечеря, на 8 часа, той отиде до казармата по работа. На излизане отъ кѣщи каза, че на 9 часа ще се върне.

Спокойна и съ воля, г-жа Ленкова съвсѣмъ бѣ се измѣнила сега. Разбита бѣ душевно, енервираше се, мжчеше се, борѣщо се въ душата си, ала се силѣше да скрие своето вълнение отъ дѣцата си, особено отъ дъщеря си, отъ която нищо не можеше да избѣгне.

Невѣнка, или Вѣнка, както я наричаха галено, бѣ живъ борометъръ. Отъ най-малка кѣщна буря се промѣняше: лицето ѝ прѣблѣдняваше, голѣмитъ и хубави черни очи се наливахъ съ сълзи, а веселиятъ имъ и милъ погледъ помръкваше.

Тя знаеше чувствителната душа на Вѣнка, и затова се мжчеше да утаи бурята въ душата си. Ала този път излѣзе слаба и не може да надвие себе си. Безпокойна и енервирана, тя дигна очи и погледна несъзнателно часовника. Стрѣлките му показваха 11 и 5 минути.

— Минава 11 часа, а Милко още нѣма, каза тя безъ да иска, високо и изгледа неспокойна Вѣнка и Славчо, които прѣлистваха една иллюстрация.

Двѣтѣ дѣца се стреснаха. Рѣдко бѣха чували такъвъ високъ темпъ въ гласа на майка си.

— Трѣбва да се бави още въ казармата, мамо, отговори бързо Вѣнка и изгледа нѣжно и мило опечалената си майка.

— Може да е свърналъ у чичови. Той каза, че ще се отбие у тѣхъ за сбогомъ, побърза да поясни Славчо, за да успокои майка си.

Въ отговоръ майка имъ кимна съ глава. И за да скрие отъ дѣцата си онова, което ставаше въ душата ѝ, тя ги доближи, помилва ги, повдигна и притисна на Вѣнчинитѣ плещи шалчето, което бѣ се свлѣкло, па се върна и седна на мѣстото си.

* * *

Дѣцата се наведоха отново надъ иллюстрацията, а майка имъ се вдълбочи въ себе си, размисли се и се унесе. Имаше, защо да мисли. Вдовица съ три дѣца, прѣдстоеше ѝ да се раздѣли съ Милко, когото, не помалко отъ Вѣнка и Славчо, лудо обичаше. Той бѣ сърдцето ѝ. Той пълнѣше и веселѣше кѣщата ѝ. Въ него виждаше живия портретъ на покойния си съпругъ. За нея и за дѣцата ѝ Милко бѣ всичко: синъ, братъ, надежда, радост. Нѣщо повече: той

бѣ душата, слънцето, животътъ у кѣщи. А тази душа и това слънце съ лучитѣ си отиваше сега далечъ. Струваше ѝ се, че базъ Милко кѣщата ще помръкне, като день безъ слънце.

При тази мисълъ студени трѣпки я попълзѣха. Тя трепна. Съти, че всѣки късѣмъ затрепера на нея и всѣки нервъ се напрегна, Насили се тя да разпрѣсне роя тѣжни мисли. „Какво малодушие! помисли си тя. Не, азъ трѣбва да се радвамъ, трѣбва да се гордѣя, трѣбва да се ентузиазирамъ съ цѣла България. Първо отечеството и дълга къмъ него. Когато е за отечество, тогава майка, братъ, сестра, кѣща, животъ се забравя. Да можеше, бихъ го отмѣнила. Да можеше, отишла бихъ вмѣсто Милко, жертвувала бихъ се за него Той е младъ, като пѣпка. Тепърва ще се развива, цѣвтъ и живѣе. Но що думамъ? Азъ оскърбявамъ дѣте-то си, азъ му прѣча на дълга. България е нѣщо по-свето отъ майка и нѣщо по-благо отъ животъ. България е въ душата ни съ ранитѣ си, съ поривитѣ си, съ надеждитѣ си, съ идеалитѣ си. Съ нея живѣемъ. Тя ни дава всичко. Ако азъ съмъ готова да умра за нея, мога ли да спра сина си да не се жертвува за нея? Това би било най-големо оскърбление за него и за България. Милко е готовъ на всичко за менъ, защото съмъ му майка. Но България е моя и негово майка. Тя е майка на майкитѣ. Тя обича всички свои чедъ, а най-много злочеститѣ, поробенитѣ, гинешитѣ въ кърви и тирания. Тя имъ протѣга сега ржка да ги избави, да ги прѣгърне, да ги доближи до сърдцето си, защото тѣ сж най-окаянитѣ и злочеститѣ ѝ чедъ. Безъ България тѣ щѣ загинатъ. Безъ нея нѣма животъ и за насъ. Не, азъ съмъ горда, че Милко отива. Щѣхъ да бѣда трижъ по-горда, ако и Славчо бѣ на възраст и го изпатѣхъ. Ако можеше, дала бихъ на Милко и моя животъ, та да го жертвува заедно съ своя за България, дала бихъ му и моята любовъ и моя огънь, та да го окриля да се сражава още по-самотвержено за нея и да я направи честита и велика майка“... (Слѣдва).

Отзиви на чуждитѣ агенции и вѣстници по послѣднитѣ български побѣди.

Френскиятъ в. „Temps“ отъ 20 октомврий изказва радостъта си отъ великолѣпното зрѣлище, дадено на

свѣта отъ храбритѣ малки балкански народи. Като говори за България, вѣстникътъ изтъква бързото ѝ създаване за четвъртъ вѣкъ, напълно въоръжена и дисциплинирана, като народъ солиденъ. крайно трудолюбивъ. на който всички устреми сж насочени къмъ националната цѣль. „Въ съвременната история, прибавя вѣстникътъ, като изключимъ Япония — за нея международнитѣ затруднения бѣха по-малки — нѣма ни единъ другъ примѣръ отъ мъдростъ, който би могълъ да се сравни съ българския.

* * *

Френскиятъ в. „Le Journal“ отъ 1 октомврий н. стилъ пише: „Втората фаза на неприятелствата почна-ли въ Тракия на 16 ст. стилъ. Първитѣ се развиха отъ 5 до 12. Тѣ имаха за прѣдметъ да разрушатъ укрѣпената турска линия. Тѣ завършиха съ прѣвземането на Лозенградъ и съ обсадата на Одринъ. Въ втората фаза, която се прѣдшествува съ три дни въ прѣдварителни пригответелни маневри, българитѣ си туриха за задача да разбиятъ армията на Назимъ паша. Ние не знаемъ още нищо точно за битката, въ която участвуватъ 400 хиляди души въ фронтъ отъ 70 километра. Не може да знаемъ, дали почнатата въ вторникъ битка не е прелюдие и начало на великъ погромъ. Еднички свѣдения — толкова съмнителни — дадени отъ турцитѣ говорятъ за дѣсното крило. Турското комюнике съ своето алюзия за енергиченъ отпоръ не сж добри прѣдвѣстия. Ето защо всѣко прѣдричане трѣбва да се изостави до понови свѣдения. Трѣбва да се пазимъ отъ прибързани заключения. Модерната битка не се свършва въ сдигъ день. Битката при Лио Янгъ, която най-много се приближава по-големина на сили до турско-българската, имала прологъ отъ 12 дни и се продължавала три дни. Не ще дума, светкавичната бързина на операциитѣ прѣзъ послѣднитѣ 15 дни ни отучи на бавни операции“.

* * *

На „Агенцията Райтеръ“ въ Лондонъ телеграфиратъ съ дата 21 октомврий отъ Цариградъ: „Отстъплението на турцитѣ къмъ Чаталджанската линия било послѣдица отъ крайно убийственото сражение при Люле-Бургасъ. Турскитѣ войски оказали геройско упорство, но най-сетнѣ отстъпили прѣдъ артилерийския огънь на българитѣ, който билъ страшенъ. Отъ турска страна имало 20,000 души убити. Турцитѣ полагатъ най-големъ усилия да групиратъ войскитѣ си до Чаталджа, за да спасятъ столицата“.

* * *
Телеграфиратъ отъ Цариградъ
 съ дата 21 окт. вечерта въ Виена:

„Споредъ достоверни свѣдения, станали известни слѣдъ пладне въ кржгове, които иматъ сношение съ правителството, сражението при Люле-Бургасъ било ужасенъ ударъ за турците. Българитѣ, между които се намирали множество 17 годишни новобранци, нападали съ голѣма буйностъ. Турцитѣ се защищавали, но били принудени да отстъпятъ съ голѣми загуби, които възлизатъ на 40000 убити и ранени отъ единъ ефектъ на 90000 души. Загубитѣ на българитѣ сжщо били голѣми. Турската войска отстъпва бавно къмъ Чаталджа. Главната ѝ квартира била прѣмѣстена вече въ Хадемъ-къой. Отстъпилата отъ Родосто турска войска била изпратена въ Санъ-Стефано.

Турскитѣ войски изпраздниха Родосто.

* * *
 На „Агенцията Волфъ“ въ Берлинъ телеграфиратъ официално отъ Цариградъ: „Турската войска биде принудена да се отдръпне на Чаталджанската линия“.

* * *
 Атина, с. д. „Месаже д'Атенъ“ казва: Войната ще се свърши въ момента избранъ отъ балканскитѣ държави и при условия наложени отъ тѣхъ. Тѣзи условия, може би, ще засегнатъ интереситѣ на чужденцитѣ, но никои чуждестранни интереси не сж повече за зачитане отъ онѣзи на балканскитѣ държави. Условиата за мира ще докаратъ ново разпокжване на Турция, но Европа и Турция сами искаха туй разпокжване: Европа съ своята непрѣдвидливостъ, Турция съ нейната неспособностъ. Онзи „модусъ вивенди“, който можеше да бжде приемливъ прѣди войната, не заслужава и внимание прѣдъ пожарщата запалениа отъ турската войска, която бѣга прѣдъ съюзницитѣ. Съ своитѣ жестокости турцитѣ сами унищожиха и послѣднитѣ мотиви за милостъ къмъ тѣхъ; военната имъ некадърностъ имъ отне правото да искатъ зачитане на угасналия имъ завинаги куражъ.

* * *
 Английскитѣ в. „Times“ отъ 1 ноемврий н. ст. пише: „Въ голѣмата битка при Люле-Бургасъ, почната въ вторникъ, участвуватъ 400 хиляди души. . . Турцитѣ сж противостояли силно. Сраженията се продължавали до срѣда. Най-сетнѣ турцитѣ отстъпили по цѣлата линия и българитѣ заели гарата Муратли. Редица сражения станали въ областъта, която се простира между Чорла и Странд-

жа и по височинитѣ, които доминиратъ Родосто, пристанище прѣзъ което минаватъ войскитѣ отъ Азия. Дѣсното турско крило се опита да направи диверсия. Тургутъ Шефкетъ паша, прочутъ албанецъ, излѣзълъ въ Мидня съ 20000 души и тръгналъ къмъ Виза, дѣто срѣщналъ войскитѣ на генералъ Кутинчевъ. Турцитѣ били окончателно разбити. Не се знае, дали уцѣлѣлитѣ сж успѣли да се нахвърлятъ въ корабитѣ си или сж се оттеглили на изтокъ.

* * *
 Германскитѣ в. „Reichspost“ за сжщата битка пише:

„Прѣзъ цѣлия день ставаше отчаянъ дуелъ, въ течение на който тѣлото на турската армия се обърна въ маса безформена и безъ връзка. Въ този моментъ дѣсното българско крило нападна по цѣлата линия Бабаески—Люле-Бургасъ и прогони неприятеля отъ селата по брѣговетѣ на Ергене Българската пѣхота, чудесно подпомагана отъ своята артилерия, взе почти всички турски позиции съ байонети. Поривътъ на българската войска е страшенъ. Отъ четиристотинъ метра всички полкове български се хвърлятъ въ ужасенъ бой и, безъ да прѣкъснатъ гърмежа, нападатъ турцитѣ съ ножъ. Офицеритѣ сж бессилни да ги удържатъ. Единъ полкъ, който още не бѣ стѣпилъ въ огнената линия, но бѣ прѣдначенъ за резерва, се хвърли съ страшенъ викъ на неприятеля, безъ да слуша командата на офицеритѣ да се спре. . . Сражението въ вторникъ бѣ честито за българитѣ въ Бунаръ-Хисаръ и въ Люле-Бургасъ. . . Планътъ на българитѣ да разбиятъ съвършено източната турска армия, въпрѣки усилията на Назимъ паша да попрѣчи, успѣ. Загубитѣ на турцитѣ сж грамадни. Българитѣ взели много толове, съ хиляди пушки, муниции и два трена. Българската войска се счита вече въ Цариградъ. Скоро тя ще влѣзе въ него“.

* * *
 Споредъ една депеша, на която е дадено мѣсто въ френския в. „Echo de Paris“ взетитѣ отъ българскитѣ войски трофеи при Люле-Бургасъ се оцѣнявали на 70 милиона лева.

Турция иска миръ

Надменната Турция, която остави безъ отговоръ ултиматумитѣ на балканскитѣ съюзни държави, жѣне по-

ражение подиръ поражение. Като вижда българската армия вече прѣдъ Цариградъ, и катастррфата, която я чака, бърза да дири посрѣдничеството на великитѣ сили за миръ. Съ телеграма и съ особени пратеници тя моли великитѣ сили да се намѣсятъ и да спратъ тѣ съюзнитѣ побѣдоносни войски, които нейнитѣ войски не можаха да спратъ. Ето телеграмитѣ, съ които Турция иска миръ.

* * *
 На агенцията „Райтеръ“ телеграфиратъ отъ Цариградъ: „Портата се обърна къмъ силитѣ да иска посрѣдничество да се прѣкратятъ военнитѣ дѣйствия и да се почнатъ прѣговори за миръ.“

* * *
 Телеграфиратъ въ Виена съ дата 22 отъ Цариградъ:

„Съставена е комисия подъ прѣдседателството на министра на вътрѣшнитѣ работи и въ съставъ: главниятъ директоръ на полицията, команданта на жандармерията и управителя на Цариградъ, — която се занимава постоянно съ обмислянето и вземането мѣрки за обезпечаването реда въ столицата.

Таззараншнитѣ турски вѣстници, които обнародватъ съобщението за оттеглянето на войската на изтокъ отъ Чаталджа, съвѣтватъ обществото да се държи твърдо-спокойно и хладнокрѣвно.

Увѣряватъ, че слѣдъ вчерашното заседание на министерския съвѣтъ Портата била наклонна да иска посрѣдничеството на силитѣ за примире. „Слуховетѣ, какво тукашнитѣ посланници били обѣщали на Портата посрѣдничество, сж засега невѣрни“.

* * *
 Агенцията „Хавасъ“ отъ Парижъ съ дата 22 съобщава:

„Отоманското правителство разпоредило да се направятъ прѣдъ французкото постѣпки за издѣйствуване отъ силитѣ намѣса за спиране военнитѣ дѣйствия и налагане примире на балканскитѣ държави. Французкото правителство отговори, че не би могло да приеме такова искане безъ да накърни общото право и безъ да даде видъ, че заема становище противъ балканскитѣ държави, като прибави, че въ съгласие съ всички велики сили би могло да проучи само едно искане, ако такова му бжде отправено, за посрѣдничество въ истинската смисль на думата.

Условия за миръ и конференция
 Турция се обърнала за Миръ едновременно въ Парижъ, Лондонъ и Берлинъ. Френскитѣ министъръ на

външнитѣ работи, г. Поанкаре, прѣд-ложилъ на великитѣ сили, споредъ телеграма отъ Лондонъ съ дата 23, слѣднитѣ условия за разрѣшение на балканския въпросъ: да признаятъ силитѣ извършилитѣ се политически административни промѣни въ окупираниитѣ отъ съюзнитѣ войски територии; да се запази султанския суверенитетъ надъ Цариградъ и околността му; да се свика европейска конференция, въ която да участвуватъ и воюващитѣ държави.

Дневникъ.

Църковно-благотворителенъ комитетъ въ София. По нареждане на св. Софийския митрополитъ Н. Високопрѣосв. г. г. Партения, образуванъ е прѣди десетина деня въ София централенъ църковно-благотворителенъ комитетъ, състоящъ отъ Левкипския епископъ Варлаама, свещ. Д-ръ Стеф. Цанковъ, свещ. М. Химитлийски и протодиаконъ Ив. Стефановъ. На комитета е възложено да събира и прибира всички помощи за софийскитѣ бѣдни прѣзъ врѣме на войната и да издирва истинскитѣ бѣдни, тѣхнитѣ сжщивни нужди — и наврѣменно съ нуждното да ги удовлетворява. София е раздѣлена, по църкви, на 4 райони, на чело на който стои по единъ членъ отъ централния комитетъ. Тоя членъ има въ помощъ свещеницитѣ, дияконитѣ, църковнитѣ настоятели и избрани християни, които образуватъ районни подкомитети за събиране и раздаване помощитѣ. Въ полза на тоя комитетъ сж прѣдвидени: 1) доброволни подаяния въ пари и натура, събирани отъ отредени комисии; 2) отъ помощитѣ, отпуснати за цѣлта отъ всички софийски църкви; 3) отъ помощи, отпуснати отъ Софийското свещеническо братство и отъ Софийската свѣщоливница; 4) отъ специални дискози, носяни въ всѣко богослужебно врѣме въ всички софийски храмове; 5) отъ чистиятъ приходъ на соф. църкви „Св. Петка“, „Св. Георги“ и оная при гробищата; 6) отъ прихода за литургии и помемнуване имена при сжщитѣ църкви; 7) отъ продажбата на „Църковенъ вѣстникъ“ при софийскитѣ храмове; 8) отъ изпращанитѣ въ натура (дърва зърнени храни, брашно) подаяния отъ монастиритѣ въ Софийско. Комитетътъ е почналъ, както събирането и прибирането, тѣй и раздаването на помощитѣ.

Приходитѣ отъ „Църков. вѣстникъ“ за бѣднитѣ. Както се вече нажко отбѣлѣза, по рѣшение на св.

Синодъ, „Цър. вѣстн.“ ще се печата въ около 3—4 хиляди екземпляра по-вече и то ще излиза два пѣти въ седмицата. Ще се разпродава при всички градски църкви въ царството. Всичкиятъ приходъ отъ така продаванитѣ броеве ще бжде въ полза на мѣстнитѣ (по градове) бѣдни. Въ всички църкви, дѣто изпращанитѣ броеве не достигатъ, при поискване отъ надлежно мѣсто, ще се изпращатъ толкова броеве, колкото могатъ да се продаватъ. Нѣма съмнѣние, че всички богоговѣйни свещеници, както и църковнитѣ настоятели ще положатъ всичко усърдие за разпродаване вѣстника, защото съ това ще послужатъ и за тѣй нуждното за сегашнитѣ врѣмена благотворение, и за внасяне въ българскитѣ семейства духовно-просвѣтителна храна.

Пастирствуване на свещеницитѣ въ военнитѣ болници. Както е извѣстно, въ всички полкове и лазаретни и полски военни болници сж опрѣдѣлени специални военни свещеници. Освѣнъ това, само въ София до сега има около 10-12 постоянни военни болници, почти прѣпълнени съ ранени войници. Въ всички тия болници войницитѣ, далечъ отъ свои и близки, се нуждаятъ отъ блага дума, отъ пастирско утѣшение, напжтствие и помощъ. За това тѣй потрѣбно и високо христово дѣло, по распореджане на св. Софийска митрополия, сж отредени надлежни духовни лица — при всѣка болница поне по едно духовно лице. За такива, между другитѣ, сж опрѣдѣлени Архимандритъ Макарий (ректоръ на семинарията), свещ. Д-ръ Стеф. Цанковъ, свещ. Д-ръ Кр. Цѣновъ, свещ. Мих. Химитлийски (пртссингелъ на Соф. Митрополия), Иерод. Евтимий (свършилъ богословие и философия и завърналъ се прѣди нѣколко деня отъ Швейцария, за да помогне и той въ тия врѣмена на отечеството си) Иерид. Климентъ (учителъ въ свещ. училище) и др. софийски свещеници и диякони. —

Х. Бжкстонъ, клирикъ на английската епископална църква, братъ на извѣстния Ноелъ Бжкстонъ, дѣловодителъ на Балканския комитетъ въ Лондонъ, е пристигналъ на 21 того въ София и е посѣтилъ въ столицата Негово Високопрѣосвещенство св. Соф. митрополитъ г. г. Партения и свещ. Д-ръ С. Цанкова. Х. Бжкстонъ е изразилъ горещитѣ си симпатии, както къмъ българския народъ, тѣй особено къмъ българската православна църква. Той се числи къмъ горещитѣ привърженици на сближение между православната и англиканската епископална църкви. Особенъ се е освѣдомилъ, дали, въ по-късно и мир-

но врѣме, ще бждатъ добрѣ посрѣщнати въ България и между бълг. прав. клиръ духовници и теолози на англ. еписк. църква, които намѣряватъ да дойдатъ у насъ за по-близко и непосредно опознаване и сближение. За да отвори и у насъ *практическа* пжтека на подобно сближение, Х. Бжкстонъ е дошелъ сега, за да се освѣдоми за нуждитѣ ни въ сегашнитѣ тѣй трудни за насъ врѣмена. Г. Бжкстонъ е билъ любезенъ да съобщи, че съ връщането му въ Англия ще се отвори подписка въ английскитѣ епископални сфери и църкви въ полза на нуждащитѣ се у насъ, послѣдствие войната. Събранитѣ суми ще се изпратятъ направо на Българската църква за надлежно раздаване. Г-нъ Бжкстонъ на 23 е заминалъ за Стара-Загора и Ямболъ, отдѣто слѣдъ 2—3 дни ще се завърне и отпжтува за Англия.

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Нашитѣ войски напрѣдватъ побѣдносно въ Тракия и въ Македония. Ето въ резюме официалния бюлетинъ отъ 22-и того.

Въ Македония. На 19-и октомврий нашитѣ войски заехе г. Неврокопъ. Въ сжщия денъ, слѣдъ упоритъ бой, биде заета желѣзнопътната станция Букъ; съ завземането на тази станция съобщенията между двѣтѣ турски армии — македонската и одринската сж окончателно прѣкжснати.

Въ Тракия. На 20 того турцитѣ се опитаха да атакуватъ нашия лѣви флангъ около Бунаръ Хисаръ. Нашитѣ войски отблѣснаха храбро атаката и принудиха турцитѣ да се разбѣгатъ въ панически страхъ. Въ наши ржцѣ паднаха една скорострѣлна батарея, 5 офицери и 1300 войници плѣнени. При прѣвземането на Люле-Бургасъ нашитѣ войски заловили цѣли складове съ дрехи, оржжия и продоволствия. Заловени сж сжщо 15 камили единъ голѣмъ прожекторъ, телефони апарати и пр.

* * *

Сърбскитѣ войски сж завзели въ Македония г. Гостиваръ.

* * *

Гръцкитѣ войски сж прѣвзели г. Превеза на Адриатическо море и г. Енидже-Вардаръ въ Македония. При Енидже-Вардаръ взели и 14 топа.